

Toivoa Hollannissa

Megan Armknecht

Perustuu tositapahtumaan

Grace on 15-vuotias tyttö, joka asuu Hollannissa toisen maailmansodan aikaan. Sota oli jatkunut pitkään. Ihmiset Hollannissa näkivät nälkää ja toivoivat, että sota loppuisi pian.

Toisen maailmansodan viimeinen vuosi koetteli Hollantia kaikkein pahimmin. Natsit olivat vieneet aivan kaiken. Grace ei voinut käydä koulua. Talon lämmittämiseen ei ollut hiiliä. Gracen ja hänen perheensä oli syötävä tulppaanin sipuleita pysyäkseen hengissä. Ne maistuivat *kamalilta!* Pahinta kaikesta oli, että isä oli yhä sotavankina.

Mutta ilmassa oli toivoa. Ihmiset sanoivat, että natsit olivat häviämässä sodan. Ja toukokuussa 1945 natsit antautuivat. Hollanti oli viimeinkin vapaa jälleen! Ihmiset juhlivat kaduilla. Nyt Grace voisi mennä takaisin kouluun. Enää ei tarvinnut pelätä sotilaita.

Parasta kaikesta oli, että kun Grace ja hänen veljensä olivat yhtenä päivänä kävelemässä kotiin koulusta, niin he näkivät, että kotitalon edessä liehui Hollannin lippu. He tiesivät, että se voisi merkitä vain yhtä asiaa.

”Isä on kotona!” Heber huusi.

Grace ja hänen veljensä juoksivat sisään. Grace kietoi kätensä isän ympärille ja antoi hänelle ison halauksen. Isä vastasi hänen halaukseensa tiukasti. Oli niin ihanaa saada isä kotiin.

Pian sen jälkeen Hollantiin alkoi saapua ruoka-

vaate- ja lääkepakkauksia. Kirkon johtajat Salt Lake Cityssä lähettivät paljon tarvikkeita auttamaan ihmisiä sodan jälkeen. Grace sai jopa uuden mekon! Hän oli käyttänyt samaa mekkoa viisi vuotta, joten hän oli hyvin iloinen uudesta mekosta.

Ensimmäisen kerran vuosiin Gracella oli riittävästi ruokaa. Lähetyskentän johtokunta ja maan hallitus Hollannissa päättivät aloittaa perunahankkeen kasvattaakseen lisää ruokaa. Kirkon jäsenet istuttivat paljon perunoita läheisille pelloille. Syksyyn mennessä heillä olisi tuhansia perunoita syötäväksi.

”Katso!” Grace sanoi isälle näyttäen itävää perunakasvia. ”Meidän ei tarvitse enää ikinä olla nälkäisiä!”

Isä nyökkäsi mutta ei hymyillyt. Hän sanoi: ”Puhuin lähetysjohtaja Zappeyn kanssa. Hän kertoi minulle, että myöhempien aikojen pyhät Saksassa näkevät yhä nälkää, aivan kuten me näimme. He eivät saa apua hallitukselta niin kuin me.” Isä kietoi kätensä Gracen harteille. ”Lähetysjohtaja Zappey on kysynyt, antaisimmeko me perunamme saksalaisille pyhille.”

”Antaisimme perunamme!” Grace parkaisi. Mutta *natsit* olivat Saksasta! ”He ovat ehkä myöhempien aikojen pyhiä, isä, mutta he ovat silti saksalaisia.”

”Tiedän, ettei se ole helppoa”, isä sanoi. ”Mutta hekin ovat Jumalan lapsia. Hän rakastaa myös heitä. Olen antanut heille anteeksi sen, että he ottivat minut vangiksi. Herra voi auttaa meitä kaikkia antamaan anteeksi.”

Grace kohotti katseensa isään. Isä oli urhein ihminen, mitä hän tunsi, mutta hän ei tiennyt, oliko hänellä itsellään rohkeutta antaa anteeksi niin kuin isä. Sitten hän muisti yhden opettajistaan koulussa sodan aikana. Hänen opettajansa oli sanonut, etteivät kaikki saksalaiset olleet natsveja eivätkä kaikki natsisotilaat olleet pahoja. Ja nyt tytöt ja pojat Saksassa näkivät nälkää aivan kuten Grace oli nähnyt.

Grace veti syvään henkeä. ”Minä ymmärrän”, hän sanoi. ”Annetaan heille meidän perunat.”

Isä halasi häntä ja hymyili. ”Sinä olet tosi urhea tyttö. Tätä on vaikea tehdä. Mutta me olemme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia, ja niin ovat saksalaiset veljemme ja sisaremmekin.”

Grace hymyili. Vihaiset tunteet hänen sydämessään sulivat, ja hänellä oli rauhallinen ja lämmin olo. Hän voisi antaa anteeksi saksalaisille. Ja Jeesus auttaisi häntä rakastamaankin heitä. ■

Kirjoittaja asuu New Jersey'n osavaltiossa Yhdysvalloissa.

Myöhempien aikojen pyhät Hollannissa antoivat 70 tonnia perunoita ja 90 tonnia silliä saksalaisille myöhempien aikojen pyhille. Myöhemmin, vuonna 1953, saksalaiset pyhät lähettivät tarvikkeita kirkon jäsenille Hollannissa valtavan tulvan jälkeen.